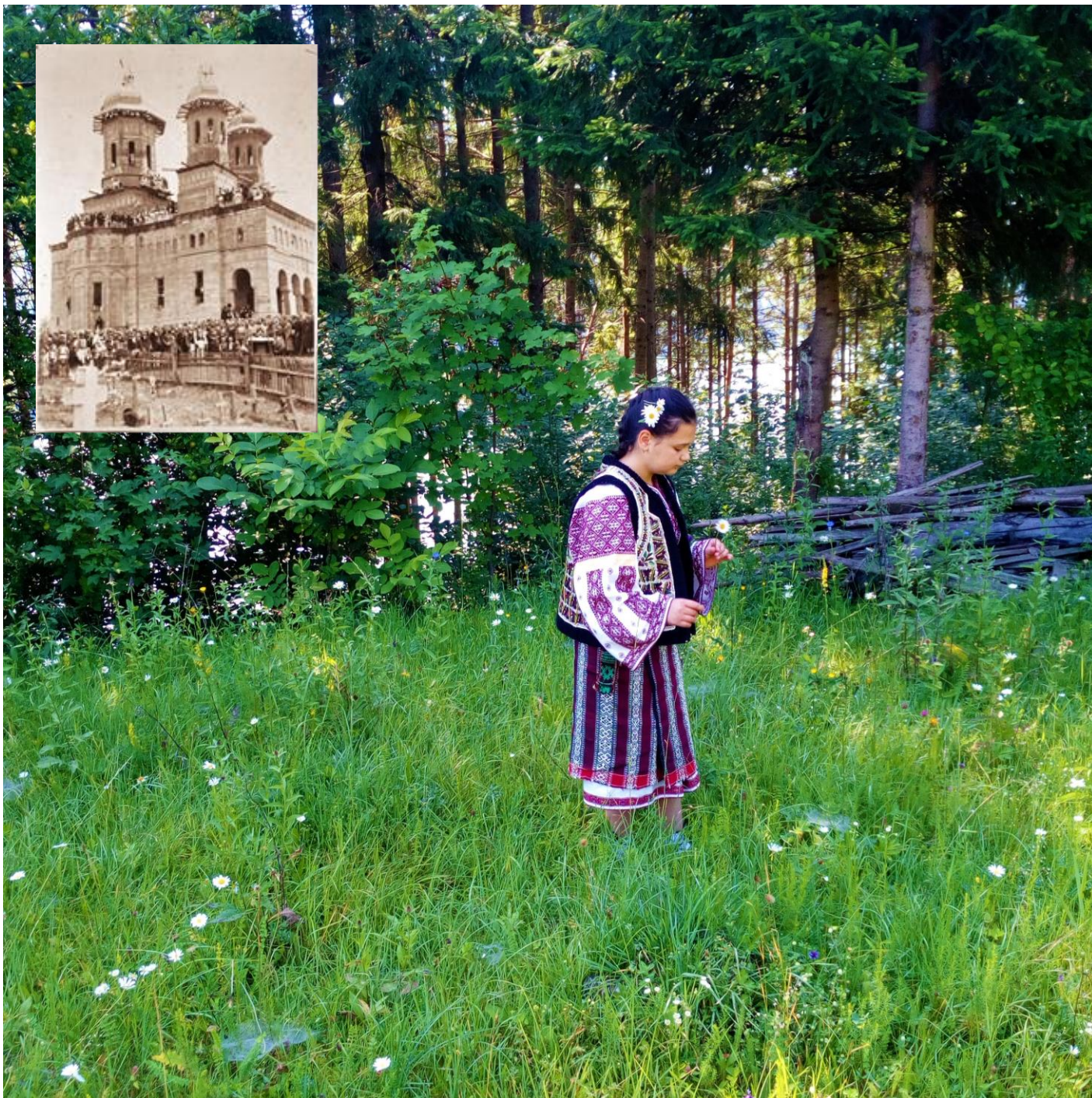


ECOUL HANGULUI

ANUL IV, NR. 12

Director: LILIANA PÎNTEA





ROMÂNIA

*Iubesc o fată cu fața de mac,
Iar roșu mi-aduce aminte
Cât sânge-au vărsat cei din morminte
Ai țării eroi, sub glie acum zac.*

*Iubesc o fată, iar părul ei blond
Mi-aduce aminte de holdele de vânt
Purtate.
Ele cuprind câmpii și dealuri și sate
Și ne dau tuturor hrana de fond.*

*Iubesc o fată cu ochii albaștri,
Ca cerul unde stă Dumnezeu.
El are grijă de sufletul tău,
Când trece plutind printre aștri.*

*Spre ceruri se-ndreaptă, cântând
ciocârlia,
Iar fata aceasta roș-galben-albastră,
Frumoasă ca floarea din glastră,
E țara mea scumpă, e România.*

*Iubește-ți țara și al ei drapel,
Căci sfântă e pânza roș-galben-albastră,
Și-i chează spre liniștea noastră,
Uniți să pășim alături de el !*

Profesor, Mihai Doroftei

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2013
Anul IV, numărul 12*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**





ARIPI SPRE LUMINĂ

**„ Luminează-mă, bunule Iisuse, cu lumina făcliei
lăuntrice și îndepărtează din lăcașul inimii mele, tot
întunericul !” (Toma de Kempis)**

„O, câtă amărăciune Ți-au pricinuit greșelile mele, Hristoase, Mântuitorul meu, Dumnezeu meu, atunci când ai fost defăimat, bătut, scuipat, când Ți-au pus pe cap cunună de spini, când ai fost pironit pe cruce, când ai rămas spânzurat pe cruce în chinuri negrăite, pentru mine, izbăvindu-mă de cele mai amare și mai grozave chinuri ale iadului ! De acest sacrificiu, de chinurile cărora te-ai dat de bunăvoie, ar trebui să-mi aduc minte mai des, pentru a nu păcătuî, pentru a săvârși sânguincios fapte bune, pentru a Te iubi din toată inima, pentru a îndeplini mântuitoarele Tale porunci. Și, cu toate acestea, uit deseori de această înfricoșătoare jertfă. »

„Sfinții, oamenii lui Dumnezeu, sunt minunate, nevestejite, înmiresmate flori. Nu te atinge de ele, cu buze întinate de păcate. Roagă-te lor cu inimă și cu buze curate, cu luare-aminte, adunându-ți gândurile cu evlavie, fără grabă. Ei sunt cer necuvântător, au adus pe pământ viața cerească, împodobită cu minuni și cu diverse fapte de desăvârșire, în iubire necuprinsă și adâncă smerenie, în nerăutate, răbdare, jertfire de sine, iubind pe Dumnezeu mai presus de toate.”

„Consideră orice lucru din lume ca pe o umbră trecătoare, nu-i îngădui inimii să se lipească de ceva, nu da importanță la nimic din cele ce sunt ale lumii, nu-ți pune nădejdea în ele. Alipește-te de singura realitate nestricăcioasă, preaînțeleaptă, nevăzută: **Dumnezeu.**”
(Sfântul Ioan de Kronstadt)

„Nefericit rămâi oriunde te-ai afla și ori încotro te-ai întoarce, dacă nu te îndrepti spre Dumnezeu.”

„Când se face ziuă, gândește-te că nu vei ajunge până seara, iar când se face seară, nu cuteza să-ți făgăduiești ziua de mâine [...]. Când va sosi ceasul de pe urmă, vei începe să gândești cu totul altfel despre întreaga ta viață trecută și te vei tângui amar că ai fost așa de nepăsător și trândav.”
(Toma de Kempis)



Interviu cu domnul GAVRIL LUPU, Primarul Comunei Hangu

Lupu Gavril s-a născut la Hangu, de aceea pune atât de mult suflet în fiecare proiect pe care îl inițiază și pentru care încearcă să obțină finanțare. Nu acceptă ușor refuzul și nici nu renunță ușor. Este perseverent și tenace. Energic și autodidact. Inteligent și intuitiv. Deschis și receptiv. Serios și corect. Distins și cu un subtil simț al umorului. Un șef care nu impune respect și nici legi draconice, dar pe care îl respecti în virtutea inerției și îl prețuiești pentru dăruirea cu care muncește. De când este primar are un singur ideal: "Trebuie să las ceva în urmă!".

-Domnule primar, care a fost primul loc de muncă?

-Primul loc de muncă a fost ca bibliotecar la Biblioteca Comunală Hangu, timp de 5 ani.

-V-a plăcut să trăiți între cărți?

-Cred că este unul dintre cele mai fascinante locuri de muncă. Am citit atunci mai bine de jumătate din cărțile din bibliotecă. Nu simțeam când trece timpul. Mă prindea noaptea printre cărți. Îmi plăcea atât de mult să citesc încât rareori adormeam înainte de miezul nopții. Citeam aproape 12 ore pe zi.

-Ați fost multă vreme Secretarul Comunei Hangu, ce v-a determinat să candidați la funcția de primar ?

- Știam că localitatea noastră nu se poate dezvolta fără fonduri europene sau guvernamentale, că nu vom reuși niciodată să facem investiții fără acești bani veniți din surse externe. Eram conștient că avem nevoie de alimentare cu apă, de iluminat public, de canalizare, de infrastructură, de modernizarea unităților școlare. Am fost ales în funcția de primar în anul 2000 și de atunci preocuparea mea majoră a fost să atrag fonduri pentru investiții care să dezvolte nivelul de trai al locuitorilor comunei.

-Când începe și când se termină o zi de lucru pentru primarul Lupu Gavril?

-O zi de lucru? (Zâmbește) E greu de spus. În jurul orei 8 și se termină la 18 – 19. Uneori vin la lucru sâmbăta și chiar duminica, zile în care e mai multă liniște și pot să stabilesc prioritățile pentru săptămâna care urmează, pe care le notez în agenda. Analizez desigur și ceea ce s-a întâmplat în săptămâna trecută. Ce am făcut din ce mi-am propus și ce a mai rămas de rezolvat.

-Aveți o lista de prioritati, desigur! Care sunt primele trei pe listă?

Terminarea acțiunii de licitare pentru rețeau de apă în satul Grozăvești și canalizare ape uzate la Hangu, ca să putem începe lucrările și să le terminăm în aproximativ un an jumătate, o altă prioritate o constituie refacerea drumurilor comunale și Proiectul de alimentare cu apă a zonei Boboteni – Sasu, zonă care nu a fost prinsă în celelalte proiecte de alimentare cu apă.

-O dată cu materializarea acestui proiect ați putea afirma că ați rezolvat una dintre problemele primordiale pentru toți locuitorii comunei Hangu – alimentarea cu apă.

-Nu chiar pentru întreaga comună, pentru că au mai rămas zone neacoperite, pentru care voi încerca să realizez o rețea de alimentare cu apă, din bugetul local.

-Care considerați că este cea mai mare realizare?

-Mulțumirea sufletească pentru fiecare proiect materializat. Pentru că fiecare investiție



Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

presupune eforturi majore, dar și pentru că prin aceste investiții crește nivelul de civilizație al hanganilor. Bineînțeles că sunt cetățeni nemulțumiți, care nu au nevoie de alimentare cu apă sau de sala de sport, dar când se termină investițiile, atunci realizează cât de mult înseamnă să te poți bucura de beneficiile unei rețele de alimentare cu apă, în condițiile în care în verile secetoase, nici în fântânile adânci nu mai există apă.

-Dar pe plan personal?

- Am niște copii deosebiți. E greu că sunt departe de casă și ne vedem rar, dar mă bucur că acolo, în Italia sunt apreciați și respectați. Înseamnă foarte mult, tu ca roman, să câștigi respectul unor străini.

-Dar esecul care vă mai dă uneori târcoale?

-Eșecuri, sunt multe. (Răspunde repede, plin de dezinvoltură). S-a întâmplat să întocmim proiecte care au obținut un punctaj foarte mare, dar au fost respinse pe criterii politice. Întocmirea unor proiecte nu e ușoară. Documentațiile necesită multă muncă și bani investiți în studii de fezabilitate, studii geo, studii topo și în obținerea unor avize.

-Sunteți demn de admirat.. Alții aflați în situația dumneavoastră, ar renunța.

-Un eșec nu face decât să mă îndârjească. Să mă ambiționeze să o iau de la capăt. Pentru că sunt foarte multe de făcut în comună. Mă refer aici și la infrastructura școlară, pentru că au fost modernizate școli, în sate unde nu mai sunt copii și atunci, deși au tâmplărie termopan și învelișuri noi, nu au elevi..



-Problemele de la munca rămân închise în birou sau le luați cu dumneavoastră acasă?

-Uneori rămân închise în birou, notate în agendă, alteori, atunci când trebuie să plec la București sau la Iași, pentru depunerea proiectelor sau obținerea unor avize, le iau cu mine acasă, pentru că nu pot să nu mă gândesc la ceea ce trebuie să fac când ajung la destinație.

-Cine e sfetnicul dumneavoastră cel mai bun?

- Sfetnicul meu cel mai bun? Echipa salariaților care lucrează la proiecte. Salariați formați de când sunt eu primar, salariați cărora vreau să le mulțumesc mult, mult, pentru tot ceea ce fac. Bineînțeles că nu pot fi toți la fel, ca în fiecare instituție, există și salariați mai puțin interesați de

proiectele la care muncim.

-Ați avut sau aveți un model care vă inspiră?

-Da!. Tatăl meu – un model de corectitudine, de ambiție, un om sever, dar foarte harnic. Am avut foarte multe de învățat de la el.

-Cât din ceea ce sunteți azi, datorati educației primite în familie, altfel spus, celor "7 ani de-acasă"?

-Foarte mult. Foarte mult. Chiar dacă nu duceam lipsă de nimic, eu și fratele meu trebuia să muncim vara, în vacanță, la fân, la cosit sau chiar în pădure. Aș vrea să mai adaug că educația începe acasă, dar se consolidează la școală. Educația pentru un om înseamnă mai mult decât ne putem noi imagina, înseamnă totul. Dacă cele două instituții, să le spunem așa, școala și familia, nu își dau mâna, nu colaborează, vom suferi și noi, dar și copiii noștri.

-Ce credeți că e cel mai important într-o familie :sinceritatea, comunicarea, încrederea, dragostea, înțelegerea sau respectul?

-Toate sunt foarte importante. E nevoie de câte puțin din fiecare, doar așa poate rezista în timp o familie și poate depăși unele momente mai dificile.

-Dacă ar fi să întoarceți timpul înapoi, care ar fi momentul de la care ați relua firul vieții?

-Ar fi mai multe momente. Greu de spus. (Zâmbește) În primul rând pentru că acum îmi dau

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

seama că de când sunt primar aş fi putut realiza mai multe lucruri bune pentru hangani, dar lipseau poate experiența, anumite oportunități, existau piedici puse pe criterii politice.

-Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

-Să fim sănătoși eu și familia mea. Să pot realiza investițiile pe care le-am promis locuitorilor comunei și cred, cred că le voi realiza, dacă nu din fonduri europene, atunci din bugetul local și, desigur, (zâmbește iar) să am măcar un nepoțel.

-Ce nu va place la lumea de azi?

-Faptul că sunt oameni care nu îți apreciază munca și eforturile depuse pentru realizarea fiecărui proiect, pentru că inițiezi un proiect, îl întocmești conform legislației în vigoare și abia după 2 – 3 ani începe investiția în sine. E multă muncă, foarte multă.

-Ce ați schimba, dacă ar fi să conduceți lumea pentru o zi?

-Aș desființa corupția care a atins apogeul, a ajuns să doară și aş vrea ca oamenii politici să se țină de cuvânt și să-și respecte promisiunile, să se întoarcă mereu la cei care i-au ales pentru a le cunoaște nevoile și pentru a încerca măcar să le rezolve.

-Ați reînvia anumite obiceiuri, tradiții date uitării acum?

-Da! Pentru că dacă nu încercăm să reînviem tradițiile și obiceiurile noastre, dacă nu le scoatem din nou la lumină, ne pierdem încet, identitatea și ne uităm trecutul, istoria, strămoșii. E important ca nepoții și copiii noștri să cunoască felul în care au trăit părinții, bunicii și străbunicii lor.

--Știu că aveți în plan să realizați un muzeu etnografic...

-Da. Muzeul etnografic este prins în strategia realizată împreună cu Grupul de Acțiune Locală Ceahlău. În doi ani de zile, pentru că nu vreau să mă mint pe mine însumi, poate va fi terminat. Directorul Școlii Hangu, a promis că va dona muzeului obiectele pe care le au expuse la școală, mizăm și pe generozitatea și interesul hanganilor, dar vom căuta și alte resurse.

-O carte pe care o apreciați.

-Mai multe cărți. Acum în vine în minte "După noi, potopul!"

-Ce prețuiți mai mult la oamenii din jurul dumneavoastră?

- Sinceritatea.

-Ce urăți cel mai mult?

-Binînțeles, minciuna. (Zâmbește) Îmi plac oamenii care îmi spun adevărul în față. Când o persoană îți spune ție un anumit lucru și face altceva, atunci te simți trădat. Iar trădarea, indiferent ce formă îmbracă, doare oricum.

-Cum v-ați descrie?

-E greu să te descrii. Greu.

-Cum credeți că vă percep cei din jur?

-Nu pot să îmi fac acum o idee. (Gânditor) Nu știu. Cred că părerile sunt împărțite. Unii au încredere în mine și mă apreciază, alții, dimpotrivă.

-Unul dintre defectele majore?

-Încăpățânarea.Sunt foarte încăpățânat. Încăpățânat chiar cu mine însumi.

-O calitate specială.

- E greu să te autocaracterizezi. Pun suflet în toate proiectele pe care le întocmesc și pentru că vreau ca cetățenii comunei , și, de ce nu copiii, nepoții și strănepoții mei să trăiască la un alt nivel. Hanganii au fost oropsiți multă vreme. Strămutarea celor 1800 de gospodării din zona lacului de acumulare nu ne-a adus nimic bun, dimpotrivă, ne-a tras înapoi cu foarte mulți ani. A trebuit să luăm totul de la zero,;cu gospodării, cu biserici, cu școli, cu primărie, cu dispensar, pentru că toate celelalte au fost înghițite de ape, în timp ce alte comune se dezvoltau nestingherite.

-Cafea sau ceai?

-Ambele. Mai mult ceai.

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

-Coniac sau whisky?

-Apă minerală.

-Concediul la munte sau la mare?

-La mare, departe de locurile aglomerate și zgomotoase și dacă s-ar putea, fără telefon. Doar că de când lucrez la primărie nu mi-am luat concediul integral niciodată și dacă am plecat nu am lipsit mai mult de 10 zile.

-Sunteți dedicat trup și suflet muncii de edil al comunei și sunteți la al patrulea mandat . Credeți că va fi greu atunci când vă veți pensiona?

Nu pot să îmi dau seama.acum. Îmi voi căuta altă ocupație. Poate mă voi apuca de pescuit, dar cu siguranță voi citi mult. Poate că treburile din gospodărie îmi vor lua foarte mult timp.

-Eminescu sau Păunescu?

-Ambii.

-Drama sau comedie?

-Amândouă.

-Steaua sau Dinamo?

-Steaua.

-O pasiune.

-Meciurile de fotbal. Meciurile Naționalei sau cele cu Steaua.

-Un regret.

-Regrete sunt multe. Că nu pot termina proiectele.pe care mi le-am propus, chiar dacă asta nu depinde de mine.

-O activitate care vă relaxează.

-Acasă mă relaxez întotdeauna.

-Deviza dumneavoastră:

-Munca.

-Cum vă vedeți peste 5 ani?

-Sănătos să fiu. Poate pensionar.

-Un gând pentru cititori....

-Le doresc sănătate, putere de muncă, bucurii iar pe copii i-aș îndemna să citească, pentru că nu poți deveni OM fără să citești.



Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele



Interviu cu doamna ELENA FILIP, profesoară de limba română

Doamna Filip Elena este fosta mea profesoară de limba română din gimnaziu, pe care nu am încetat nici o clipă să o prețuiesc și să o admir. Un pedagog de excepție, pe care îl respectau și îl îndrăgeau toți elevii. Responsabilă și imparțială. Corectă și perseverentă. Blandă și autoritară. Elegantă și sensibilă, dar mai ales înțeleaptă, modestă și distinsă. În fiecare cuvânt rostit ascundea fărâme de suflet și suferință, alături de noi pentru fiecare nereușită, pentru fiecare notă rea.

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

În 1985, anul în care eu mă pregăteam pentru admiterea la liceu, a fost o iarnă cumplită. Nici zăpada și nici gerul nu au împiedicat-o însă, ca zi de zi, cât a durat vacanța de iarnă, să vină de la Buhalnița la Hangu, cu autobuzul, și, într-o clasă friguroasă, să dicteze celor care urmau să susțină admiterea, comentariile la toate operele din bibliografia școlară. Nu era nici obligată și nici măcar remunerată pentru vacanța sacrificată, pe care ar fi putut să și-o petreacă la căldură, alături de familie. Cum să nu respecti și să nu prețuiești o viață și încă o zi, un asemenea profesor?

-Doamna profesoară, care a fost primul dumneavoastră loc de muncă.

-Mai întâi am funcționat la Școala Buhalnița puțin, apoi mulți ani la Școala Hangu, după care am revenit – prin transfer la Școala Buhalnița.

-V-ați dorit dintotdeauna să ajungeți dascăl?

-Nu chiar. Oscilam între a fi dascăl și a fi actriță, dar asta până la începutul clasei a IX-a, când, redactând compunerea "Gânduri la început de drum" și reflectând serios asupra subiectului (temă pentru acasă) m-am decis să devin profesoară de limba română.

-Știu că iubiți copiii foarte mult. Vi s-a întâmplat, de-a lungul carierei, să aveți elevi preferați?

-Da, mi s-a întâmplat. Tu însăși faci parte din această categorie. Îmi preferam pe elevii receptivi, sensibili, inteligenți, creative, capabili de empatie. Dar toți îmi erau dragi – și cei cu bun-simț și cei a căror cerbicie trebuia, uneori, să o înving. Acele incidente se derulau însă, în aria copilăriei și aveau candoarea lor.

-Care considerați că este cel mai important lucru atunci când ești dascăl?

-Să știi că elevii sunt adevărații și permanenții tăi evaluatori sau judecători. Să nu uiți că ora de curs are 50 de minute, iar tu – dascălul – ești unul dintre participanții la ștafeta nevăzută a devenirii lor, că ei – cei pe care îi evaluezi și de care ești evaluat – nu sunt la fel, nu au aceeași zestre genetică. Prin dăruire, empatie, dreaptă măsură și consecvență îi poți ajuta să înmulțească talanții. Și mai ales, să nu te aștepți la recunoștința lor, ca să nu fii dezamăgit.

-Povestii-ne o întâmplare specială, din viața dumneavoastră la catedră.

-Îmi vin în minte mai multe secvențe, dar mă voi referi la prima mea lecție demonstrativă, ținută în cadrul cercului pedagogic. Venisem la Școala Hangu în septembrie, iar la începutul lui noiembrie trebuia să țin lecția. Aveam în față trei necunoscute: școala, elevii și colegii. Cunoscută erau: titlul referatului, tema lecției și clasa (a VII-a) – fixate de Inspectoratul Școlar. În fine, ne-am cunoscut, ne-am pregătit, chiar și suplimentar, am fructificat timpul la maximum. A venit și ziua cea mare. Sosesc pe rând, colegii (și mulți mai erau, pentru că școlile aveau și clase paralele, la noi, de pildă figura și clasa a VII-a C), îi întâmpin și ca și cum emoțiile de până atunci nu ar fi ajuns, vine și domnul inspector Gheorghe Țigău, dar nu singur, ci însoțit de un coleg de facultate, profesor universitar. Intrăm în clasă, începe lecția, glasul îmi tremura ușor. După vreo 5 – 10 minute, emoțiile dispar, noi ne regăsim – eu pe elevi, elevii pe mine – dar ușa se deschide și în prag apare un copil îndesat, cu cizme mari de cauciuc, fără uniformă și-n contrast izbitor cu ținuta sărbătorească a colegilor lui. În clasă – rumoare! Am timp să mă dumiresc cine-i întârziatul. Nimeni altul decât elevul prezent la stână, dar absent la școală, elevul care adormise în timpul unei activități independente, spre hazul celorlalți. Îi cer să treacă la loc și să nu mai întârzie. El îngălează o scuză, eu îi potolesc pe copii și activitatea își urmează cursul firesc, până când, salvați de clopoțel, respirăm ușurați. Au loc discuțiile referitoare la lecție, la tema referatului, ș.a.. Cel mai frumos, despre elevii mei a vorbit profesorul universitar, convins, ca și mine de inteligența, talentul și hărnicia copiilor de la munte. S-a referit și la prezența "ciobănașului" în școală ca la un moment inedit și amuzant, iar eu i-am explicat că acest băiat, în septembrie-octombrie (dacă nu lipsea) făcea naveta stână-școală: dădea oile în strungă, le mulgea, cobora de la stână în sat, iar de acolo mergea pe jos vreo 3 km, ca să ajungă la școală, apoi, după ore mergea din nou la stână și tot așa începea o nouă zi. Copilul de atunci (al cărui nume îl trec sub tăcere) prestează

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

astăzi – spre surprinderea mea – o activitate intelectuală. Are o profesiune, e apreciat și respectat. “Nimeni nu cunoaște căile Domnului”.

-Care este cea mai mare realizare pe plan profesional? Dar personal?

-Sentimentul datoriei împlinite, bucuria pe care am avut-o an de an când elevii mei au reușit cu note mari sau apropiate de cele din catalog, la admitere, vestea că premianții noștri continuă să fie premiați și în liceu, iar participanții noștri la olimpiadele naționale sunt selectați și de noii lor profesori pentru a participa la astfel de concursuri. (În urmă cu vreo 5-6 ani, domnul director Manolache Ion povestea cum a fost felicitat la ședința cu directorii de către doamna directoare de la Liceul “Calistrat Hogaș” pentru foarte buna pregătire a elevei Baciș Maria din Buhalnița – acum studentă, elevă căreia i-am fost profesoară 3 ani la Școala Hangu, unde am avut câteva ore suplimentare).

Privind retrospectiv, în cei 40 de ani de activitate la catedră, pot afirma că unii dintre elevii mei au ajuns oameni mari – atât de mari, încât nu și-au mai adus aminte niciodată de mine, un modest profesor care a corectat kilometri de hârtie cu greșelile din caietele lor de teme, de notițe, de teze. Când spun mari, nu mă refer la acumulări de firme (deși nici așa nu aș greși), ci la funcțiile la care acești copii de oameni simpli au ajuns, prin meritele lor (chiar director general într-un minister, în regimul Ceaușescu). Mă bucur pentru fiecare dintre ei.

Pe plan personal sunt mulțumită de copiii mei, care s-au realizat profesional și familial și au, la rândul lor, copii. Deci, am devenit bunică și am patru nepoți care îmi rouează sufletul.

-Cine a fost sau este sfetnicul dumneavoastră cel mai bun?

-Am avut mai mulți sfetnici, în funcție de vârstă și de problemele pe care urma să le rezolv. Primul meu sfetnic a fost mama, apoi profesoara de română din gimnaziu. Acum soțul și duhovnicul meu.



-Ați avut sau aveți un model pe care îl apreciați?

-Tot timpul am avut modele: din viață (pe dascălii mei), din literatură, din istorie și chiar din filme. Dar cel dintâi și cel mai drag model al meu a fost domnul învățător din clasa a III-a – Borșa Teodor (devenit profesor de limba română în București, el fiind originar din Ceahlău). Era iubit de elevi, foarte talentat și compunea poezii pe care eu le recitam la serbări. Una dintre ele mi-a rămas în minte: “O călătorie pe Lacul de acumulare Bicaz”. Crede-mă, merită s-o ascuți! Dumnealui ne-a trezit multora dragostea pentru poezie, devenisem cu toții făcători de rime, pe ultima filă a caietelor, sau pe unde

apucam. Îmi amintesc cum m-a surprins expediind un bilețel unei colege, în timpul unei ore de compunere. Dumnealui ne supraveghea, stând picior peste picior, pe un scaun, în spatele clasei. Eu terminasem compunerea și am scris bilețul. L-a cerut și colega mea s-a conformat. În bilet scria: “Mariana, uită-te cum stă tovarășul învățător”. L-a citit și atât a zis: “Lenuța, uită-te se scrie cu cratimă”. Stăteam în picioare, la marginea băncii, cu capul plecat și cu obrazii în flăcări. L-am revăzut o singură dată, în urmă cu vreo 15 ani, timp de 3-5 minute, în stația de autobuz: eu veneam la școală, dumnealui pleca la București. I-am spus cine sunt, și-a amintit de mine și asta a fost de-ajuns. Rămâne un episod luminos din copilăria mea.

-Ce întâmplare din copilărie v-a marcat pentru tot restul vieții? Sau povestiți-ne o întâmplare din copilărie, care a rămas vie în amintirea dumneavoastră.

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

-De fapt sunt două întâmplări care se leagă între ele. În clasa a III-a, îmbolnăvind-mă de rujeolă, am stat cam o săptămână acasă, izolată de ceilalți copii. M-a vizitat doar doamna directoare a școlii, Maria Ravariu, profesoară de limba română, (devenită acum măicuța Mavra de la Văratec) și mi-a adus în dar un volum de Poezii de M. Eminescu. Nu numai că l-am citit din scoarță-n scoarță (așa cum citisem și Legende istorice de D. Bolintineanu), dar am învățat pe de rost Luceafărul, pe care l-am perceput ca un basm.

În clasa a VI-a, din motive bine întemeiate, m-am transferat la o școală dintr-un oraș din Ardeal. Pe vremea aceea erau în vogă niște serbări-concurs, sub genericul "Dialog pe aceeași scenă". Aveau probe impuse, un juriu neutru și participau școlile gimnaziale. Eu eram nou venită în școală și sufeream că nu mă solicitase pentru concurs. Dar era sub demnitatea mea să mă milogesc. Întâmplarea sau norocul meu face ca elevul care avea rolul povestitorului în Luceafărul, să fie operat de apendicită, cu vreo trei zile înainte de concurs. Profesoara era tulburată la gândul că înlocuindu-l cu un altul, care va citi din carte, va pierde din punctaj. Se gândea chiar să renunțe la dramatizare. Am auzit toate acestea, în timp ce discuta cu profesoara de istorie. Cum stăteam în prima bancă, m-am și înfîpt: "Știu eu Luceafărul pe de rost". Și-ntr-adevăr, am recitat cu mintea, cu inima, cu sufletul, cu fiecare fibră și celulă a ființei mele. Era "pohta ce-am pohtit".

Din acel moment am devenit un fel de vedetă. Ajunsesem a fi titulară a trei probe: cel mai bun recitator, profesionistă în scenete și în brigada artistică. Câștigam premiu după premiu, pentru școala mea, devenisem cunoscută în oraș, părinții mei erau emoționați până la lacrimi. Am jucat în "Piatra din casă" de V. Alecsandri, am jucat și rolul Chiriței și toți vedeau în mine o viitoare actriță de succes. Și dacă plecasem în Ardeal numai pentru un an, din acel moment, nu m-am mai putut desprinde de această școală, care devenise dragostea mea. Acolo am absolvit și gimnaziul și liceul.

-Cât din ceea ce sunteți azi, datorată educației primite în familie, altfel spus, celor "7 ani de-acasă"?

-Foarte mult, dar greu de cuantificat. Când m-am dumirit că exist, mi se inoculase subtil ideea (nu cred că m-am născut cu ea) că datoria mea e să învăț și a părinților să meargă la serviciu. Pe mama am avut-o mereu alături, Scria frumos și corect, citea expresiv, mă învăța să recit cu intonație, îi plăcea să povestească. M-a ajutat la lecții până în clasa a IV-a, era "învățătoarea mea de acasă". Părinții mei au avut atâta încredere în mine, în posibilitățile mele intelectuale, încât, mai târziu, când am înțeles cum gândesc m-am speriat de-a binelea. Mi-era teamă c-o să-i dezamăgesc. Mama mă vedea farmacistă, iar tata inginer silvic.

-Care e locul în care simțiți că sunteți foarte aproape de Dumnezeu?

-Biserica, dar am și acasă un loc în care mă rog lui Dumnezeu.

-Ce credeți că e cel mai important într-o familie: încrederea, comunicarea, sinceritatea, dragostea, înțelegerea sau respectul?

-"Dacă dragoste nu e, nimic nu e" – ne învață Sf. Apostol Pavel. Celelalte virtuți derivă din dragoste.

-Dacă ar fi să întoarceți timpul înapoi, care ar fi momentul de la care ați relua firul vieții?

-Știi, m-am gândit și eu odată, la această întrebare și i-am dat un răspuns metaforic, ce se voia a fi epitafor. Apoi m-am gândit că sunt creștină și că așa putea sminti pe cineva, dacă pe crucea mea s-ar scrie aceste cuvinte. Dar cum mă ajută să-ți răspund la întrebare, ți le voi dezvălui – cu mențiunea că nu cred în ipoteza pe care am invocat-o. "Doamne, de-ar fi să mă mai nasc o dată, te rog să-mi dai aceiași părinți, același soț, aceiași copii și același loc sub soare." E de fapt, o rugăciune de mulțumire, care sună ca o cerere.

-Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

-Te referi la peștișorul de aur? Sănătate, mântuire și multă dragoste între oameni.

-Ce nu vă place la copiii de azi?

Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

-Multe. Ard etapele, se trezesc maturi sau bătrâni, înainte de a-și termina mandatul – atât de pur al adolescenței. Mutilază copilăria. Schimonosesc iubirea, reducând-o la sex. Nu-și cunosc menirea, își ratează devenirea, încât, parafrazându-l pe Al. Vlahuță, îmi vine să strig: “Unde ne sunt mamele? Să le spună câte din cele ce sunt îngăduite, le sunt și de folos?” N-au aflat oare și de la Sf. Apostol Pavel, în ora de religie? Mare păcat! E vârsta la care ar trebui să pătrundă în tainele științelor, să învețe, să sporească, să-și urmărească aproape jertfelnic idealul profesional. După aceea e rândul celui familial și - de ce nu? – vine și cel material, dar în așa măsură să fie atins, încât să nu devină sclavii materiei. Dureros e că noi, cadrele didactice, ne complacem într-o atitudine pasivă, semnalăm și dezavuăm tarele, dar, îngrădiți de “drepturile” lor, privim neputincioși cum ei, copiii noștri, se înstrăinează de firea lor, de adolescență, de bine și de frumos- Pentru ei, sentimental iubirii ar trebui să fie așa, ca o incertitudine, ceva de genul – “Eu pe-un fir de romaniță/ Voi cerca de mă iubești” – să fie un zâmbet, o privire, un cuvânt nespus încă. E timp pentru toate, dar nu-și cunosc prioritățile, ci se pierd în preocupări de nimic. Acestea îi dăruie, nu-i zidesc. Fetișează cu mobilul, calculatorul, televizorul, ținuta vestimentară. Fetele se machiază strident (când tinerețea nu are nevoie de retușuri, e frumoasă prin ea însăși). Se masculinizează prin ținută și limbaj. Băieții se feminizează, își pun cercei, lanțuri, își lasă plete sau își fac tunsori ridicole, bizare, dar la modă. De ce atâta maimuțareală și atâta pierdere de timp, când timpul e cel mai prețios capital al omului? Mi-am iubit foarte mult profesia, dar o parte din aceste manifestări, întrezărite și la școlile noastre, m-au determinat să mă desprind mai ușor de școală, să nu sufăr deloc la ieșirea la pensie și să-mi spun: “Nu, aceștia nu sunt elevii mei. Elevii mei au dispărut în urmă cu vreo 5 – 6 ani.”

-Care este cartea pe care o apreciați cel mai mult?

-Biblia. Cartea duhovnicească.

-Eseu, biografie, roman sau poezie?

-Toate, fără rezerve. (Dar depinde cine comunică și ce comunică.)

-Cafea sau ceai?

-O cafea și ceai.

-Drama sau comedie?

-Amândouă.

-Pasiuni?.

-Scrisul și lectura, dar sunt îngrădită de timp. Păstrând, desigur, proporțiile, îți voi spune, dacă îmi vei îngădui, cât de frumos definea preotul Dimitrie Bejan scrisul, în Bucuriile suferinței: “Căci scrisul este o lumină care pleacă din altă lumină; de la o inimă creștină, la mai multe inimi creștine. Și așa lucrează harismele Sfântului Duh.”

-Ce prețuiești mai mult la oamenii din jurul dumneavoastră?

-Bunătatea. Patriotismul.

-Ce urâți cel mai mult?

-Trădarea, decăderea morală, ateismul și formele fără fond.

-Cum v-ați descrie?

-Profesoară, soție, mamă și bunică și-n toate aceste ipostaze – conformistă.

-Cum credeți că vă percep cei din jur?

-Depinde. Familia mă iubește, ceilalți mă acceptă. Animizitățile, dacă au existat – s-au tocit odată cu vârsta. Dar Părintele Arsenie Papacioc mă încurajează spunându-mi că: „Nu ce zic oamenii despre noi, ci suntem numai ce suntem la Dumnezeu”.

-Unul dintre defectele majore?

-Inadaptibilitatea.

-O calitate specială?



Interviuri paralele

Interviuri paralele

Interviuri paralele

-Voința.

-Un regret?

-Niciodată nu-mi ajunge timpul. Și mai am un regret: nu-mi pot lua înapoi, vorbele fără surugi, care au rănit.

-O activitate care vă relaxează.

-Grădinăritul.

-Cum vă vedeți peste 5 ani?

-Îmi propui un exercițiu de imaginație? Ideal ar fi să mi se mai rideze puțin fruntea și deloc mintea, să fiu împreună cu cei dragi și să-mi leg mai puternic "ițele de cer" pentru a mă desprinde mai ușor de pe pământ.

-Care ar fi țara pe care v-ar plăcea să o vizitați?

-Franța

-Un gând pentru cititorii noștri....?

- Nu știu dacă gândul meu ar găsi rezonanță în sufletul cititorilor și de aceea voi transmite un gând al lui Octavian Paler, care a avut ecou în sufletul meu: "Am învățat că trecutul și circumstanțele ți-ar putea influența personalitatea., dar că tu ești responsabil pentru ceea ce devii".

Redactor șef, Liliana Pîntea

Mărturisiri

Mărturisiri

Mărturisiri

Mărturisiri

DINCOLO DE AMINTIRI...

Când s-a căsătorit Ion Cojocaru, fratele unui coleg de seminar, cu Profira Stoleru, am fost invitat și eu la nuntă. Pentru că nu fusesem niciodată la o nuntă și pentru că fratele mirelui era cel mai bun prieten al meu, am hotărât, împreună cu colegul meu de la seminar – Săndel Cojocaru, să mergem și noi la nuntă. Era acolo lume multă, veselie, petrecere mare cu muzică, băutură și mâncare pe săturate. Noi, dintr-un colț mai retras, eram atenți la tot ce se întâmpla.

Lumea aducea fel de fel de cadouri pentru miri, bani și alte promisiuni de daruri. Eu fiind elev, cu bani puțini, le-am oferit doar un set de pahare în care se puteau servi băuturi tari. Acum, după 60 de ani, am vorbit cu Profira, iar ea mi-a mărturisit că i-a fost foarte drag acel serviciu, dar că, din păcate, paharele s-au spart pe rând, iar acum nu mai are decât sticla în care păstrează rachiu.

Întorcându-ne la nuntă, îmi amintesc că Profira – îmbrăcată în rochie albă - era foarte frumoasă, iar vălul lung și alb o transforma într-o ființă nepământească. Toți invitații voiau să danseze cu ea. Într-un colț, stingheră, stătea o fată și mai frumoasă decât mireasa. Am aflat mai târziu că era Tincuța, sora miresei. Plin de curaj am invitat-o la dans. Era sfoasă și timidă. Am dansat cu ea toată noaptea, până când am observat că toți vor să danseze cu mireasa, am invitat-o și eu la dans. Fata era veselă, rumenă în obraji, frumoasă și i se citea pe față fericirea din suflet. Am admirat-o cât am dansat, dar tot mai frumoasă și mai deosebită mi se părea Tincuța, la care am început să visez cu ochii deschiși.

Nu voiam să mai plec de la nuntă și, dacă aș fi putut, aș fi prelungit clipele petrecute cu Tincuța, la nesfârșit. Era o noapte senină cu o lună mare ca un disc de aur aruncat de Dumnezeu pe bolta cerului, iar noi pășeam tăcuți, umăr lângă umăr, departe de zgomotele petrecerii. În apropiere era o gârlă, o apă mică curgătoare, în care luna se scâldea cu tristețe, așternând în fața noastră, pe undele limpezi, o dără de aur topit, ca un drum strălucitor către viitorul nostru fericit, al meu împreună cu Tincuța. Nu aveam curajul să rostim prea multe cuvinte, nu



Mărturisiri

Mărturisiri

Mărturisiri

Mărturisiri

știi ce era în sufletul Tincuței, dar mie mi se părea că dacă aș fi rostit multe cuvinte, vraja s-ar rupe și Tincuța ar dispărea în noapte, ori despărțirea de ea mi se părea o adevărată tragedie.

Au fost de ajuns acele clipe petrecute împreună, ca eu să nu o mai uit niciodată și să țes o poveste uluitoare cu ea. Au urmat zile în care nu făceam altceva decât să învăț și să visez la Tincuța. Să regizez fel de fel de întâlniri și zeci de motive care să o convingă să se căsătorească cu mine.

Îmi imaginam că voi termina studiile teologice și că Tincuța va fi mireasa mea - cu rochie albă și vâl lung de mătase, mai frumoasă decât Profira – cea mai frumoasă din lume; că voi primi o parohie undeva aproape de casa ei ca să fie în preajma părinților și că o să avem cea mai unită familie. Îmi mai imaginam că toată lumea va face reverențe în fața ei, bărbații, admirându-i frumusețea și modestia, își vor scoate pălăria și toți îi vor zice: „Sărut mâna, coană preoteasă!” iar ea le va răspunde, cu timiditate: „Dumnezeu să vă binecuvinteze!”. Mă mai gândeam că o să avem șapte copii: trei fete și patru băieți, pe care o să-i facem preoți sau doctori. Fetele le vom da la facultate, ca să studieze limbi străine și le vom face profesoare sau secretare pe la diferite ambasade sau chiar preotese. Le vom căuta soți frumoși și iubitori de familie, de țară, de neam și de Dumnezeu. Câte vise..., câte gânduri pe care nu am avut timp să i le spun, câte declarații de iubire nerostite îmi transformau somnul în nopți albe... Trăiam între vis și realitate și nu-mi imaginam că aș putea trăi mai profund și că voi fi mai fericit ca atunci, fără ca măcar să mă gândesc că cineva ar putea rupe în mii de bucățele toate gândurile mele și că le-ar putea călca fără milă, în picioare. Și cât de repede s-au petrecut toate, pentru că nu după mult timp au venit peste noi și peste întregul popor român vremuri triste, întunecate, de dictatură comunistă, în care până și biserica a avut de suferit. „Ciurma roșie” s-a întins ca o caracatiță, distrugând cu brațele-i uriașe elita inteligenței românești, valorile poporului român, torturând tineri și ucigând, în tăcere și sub acoperire, mii oameni nevinovați.

Visele noastre nu au mai putut fi realizate, peste drumul aurit, țesut de lună, pe apa limpede au venit vremuri grele, iar drumul nostru a fost acoperit de mâlul adus de apele tulburi. Cine ar mai putea da istoria înapoi, ca să fie curățat mâlul adus de apele acelor vremuri tulburi și să facă dreptate? Numai o minune „dumnezeiască” ar mai putea da timpul înapoi.

Așa cum am amintit în paginile acestei reviste, eu, împreună cu alți elevi seminariști am fost închiși, fără un motiv anume. Totul s-a petrecut ex abrupto și fără prea multe explicații din partea celor care ne-au ridicat, așa că nu am avut timp să-i spun Tincuței ce s-a întâmplat. În fiecare zi încercam să găesc o modalitate de a-i transmite că îmi e dor de ea și de a-i scrie tot ce s-a întâmplat, zadarnic însă. Nu aveam voie să scriem și altă posibilitate de a o înștiința nu exista. Ușor, ușor, cu sufletul o rană adâncă, m-am resemnat, crezând că și ea m-a uitat, până într-o zi când, chemat la interogatoriu, am zărit-o pe geam. Se uita insistent la clădirea unde eram interogați. Cineva îi spusese probabil ce s-a întâmplat cu noi, iar ea stătea acolo, în drum, cu speranța că mă va zări. Când am reușit să-mi mai arunc privire pe geam am văzut un milițian care încerca să o îndepărteze de clădire. Acesta a fost ultimul moment când am văzut-o. Am aflat târziu că Tincuța trecea zilnic prin fața clădirii securității și cerceta cu privirea geamurile cu gratii de la etaj, unde eram deținuți, noi, elevii. Atunci încetinea pasul pe trotuar, iar uneori, chiar se oprea. Imediat intervenea paza armată de la poartă și o alunga, iar ea pleca ștergându-și ochii cu o batistă.

Am purtat imaginea Tincuței în sufletul meu ca pe o icoană vie, în toți anii petrecuți după gratii sau în detașamentele de muncă forțată. Amintirile cu ea mă ajutau să trec peste toate tragediile din închisoare. Imediat după eliberare am încercat să o găsec, dar nimeni nu mai știa nimic despre ea.

Bunul Dumnezeu avea alte planuri cu mine, așa că m-am întors la Poiana Teiului, de unde plecasem și am încercat, cu greu să-mi găsec un loc de muncă și mai apoi să-mi fac un rost. Dumnezeu mi-a scos în cale pe cea mi înțelegătoare și deosebită femeie – Mioara Niță - pentru care îi mulțumesc în fiecare zi.

Mărturisiri**Mărturisiri****Mărturisiri****Mărturisiri**

Ne-am căsătorit și în clipele noastre de destăinuri i-am povestit soției mele, despre prietenia mea cu Tincuța. La insistențele Mioarei – un model de dăruire, de sinceritate, de moralitate, de înțelegere și respect – în anul 1998 am dat de urmele Tincuței. Terminase liceul la Roman și reușise la medicină la Iași, unde s-a și căsătorit.

Întâlnirea noastră telefonică, după mai bine de jumătate de secol ne-a emoționat pe amândoi și a trezit în mine gândurile, amintirile și frământările din trecut, care mi-au răvășit complet sufletul. Din fericire, de data aceasta au izvorât, din adâncuri, numai amintiri frumoase care regenerează sufletul, alungând parcă amprentele timpului nemilos, care ne îmbătrânește, iar peste gânduri și vise așterne cenușa uitării.

În noaptea care a urmat, convorbirii telefonice, mi-am amintit, ca prin vis, cum, într-o zi, spre marea mea bucurie, am mers cu Tincuța Stoleru și Săndel Cojocar, după orele de curs de la seminar, sus, pe deal, la vie, în spatele casei colegului meu, ca să vedem dacă s-au copt strugurii. Am găsit destule boboșe coapte. Noi am cules struguri, iar Săndel a dat fuga până acasă de unde a adus niște turte, niște foi groase din aluat, coapte pe plită, dar foarte gustoase.

În răstimpul cât Săndel a fost plecat acasă, eu i-am cules Tincuței flori de prin iarba din împrejurimi. Când i le-am oferit, a râs dulce, m-a lăsat să-i pun petale în păr și să-i spun poezii. Era atât de frumoasă! După ce s-a întors Săndel am mâncat turte cu boabe de struguri. A fost o minunăție, cea mai gustoasă mâncare la iarbă verde.

Toate astea au rămas doar amintiri... Timpul aproape că le-a șters din memorie, dar acele momente au însemnat hrana sufletului meu în anii cât am fost închis, poate că de aceea prietenia mea cu Tincuța a căpătat atâta profunzime și a generat atâtea emoții.

Bunul Dumnezeu este însă cel care hotărăște, pentru fiecare în parte un destin. Existențele noastre s-au separat atunci, de mult, pentru totdeauna, pentru că așa trebuia să se întâmple.

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****Primăvara**

Primăvara a sosit din nou. Totul e învăluit în manta de lumină a soarelui, care mângâie blând, întreg pământul și toate vietățile.

Dealurile și pădurile au înverzit dintr-o dată, iar livezile încep să dea în floare. Brazilii și-au lepădat de mult manta de nea, iar acum privesc semeți la soarele strălucitor de pe cerul lipsit de nori. În desișuri au răsărit ghiociei, lângă izvoare, în adâncul pădurii se zăresc firave, câteva vioarele. Un parfum ușor de primăvară se răspândește peste sat, în adierea molcomă a vântului. Zeci de narcise și de zambile, îi zâmbesc soarelui, în fiecare dimineață, dându-l binețe, iar pe dealuri miei zburdă fără nici o grijă, căutând câte un fir crud de iarbă. Păsările s-au întors grăbite acasă și își fac curățenie în cuiburi, ciripind vesele. Cât de mult te-am așteptat, primăvară!

Asavei Letiția, clasa a IV-a, inv. Manolache Steluța

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori



Primăvara

La început, un ghiocel abia ieșit de sub zăpadă, cu vocea tremurândă și aproape înghețat de frig, șoptea abia auzit: “S-a terminat înghețul cel cumplit! S-a terminaat!” Celelalte viețuitoare l-au auzit însă și, ca să nu se lase mai prejos au început și ele, în cor: “S-a terminat! O să fie cald!”

La atingerea primelor raze de soare, râurile și-au pus în gând să se dezghețe, iar copacii din depărtare au hotărât să nu mai fie morocănoși. Domnul Soare, care și-a terminat siesta de iarnă s-a apucat de lucru și, cât e ziua de lungă trimite raze calde și blânde să mângâie mugurii, iarba, florile,

fluturii, oamenii, întreg pământul. Nu câștigă prea mult, dar îi place, pentru că în fiecare zi vede cum pământul se trezește încet, încet din somnul adânc de sub pătura albă de zăpadă. Copacii s-au pus și ei pe treabă: în fiecare secundă plesnesc alți muguri de flori și frunze, colorând natura. Între timp iarba uscată a plecat în oraș, să-și cumpere haine de primăvară. Nu a căutat prea mult, pentru că s-a întors repede cu o rochiță verde, cu trenă, pe care a așezat-o ușor peste pământul umed, casă nu sperie oile și miei jucăuși.

Florile, care au făcut toată iarna experimente cu tot felul de substanțe colorate, abia s-au hotărât ce culoare să își aleagă fiecare, ca să îi aducă ofrande Primăverii, soarelui și să înveselească oamenii și se tot ceartă care dintre ele să înflorească primele: viorelele, narcisele sau lalelele. Albinuțele, ca să păstreze armonia, le șoptesc, colindând de la una la cealaltă, că fiecare dintre ele are cea mai frumoasă rochie. Fluturii, pe care primăvara i-a trezit din somn și le-a desenat aripile cu praf de stele, aleargă fără o destinație precisă. Zâna poartă uneori un evantai uriaș, iar adierea adusă de el împrăștie peste tot ploi albe de petale.

Când au auzit că primăvara s-a întors la noi, rândunelele au venit cât de repede au putut, cu trenul Orient-Expres, pentru că erau prea oboseite de atâta zbor și s-au apucat de reparat cuiburile și de ciripit. În fiecare zi și-au programat câte un concert pe una dintre ramurile mărului de lângă fântână și se bucură pentru că “Nicăieri nu e ca acasă!”

Nici animalele din pădure nu au stat pe gânduri, au ieșit toate vesele să salute mult așteptata primăvară. Chiar bătrânul urs, trezit de freamătul pădurii, a renunțat să mai facă focul în soba din bârlog și a ieșit leneș la plimbare. Cu siguranță că îi este tare foame.

Vrăbiile și celelalte păsări au renunțat la concerte și împreună cu oamenii, s-au apucat în grabă de făcut curat peste tot și de pregătit ouăle roșii și cozonacii pentru sărbătoarea Sfântă a Învierii.

“Dragi cititori, a venit vremea ca acest basm să se sfârșească pentru că Primăvara trebuie să-și facă rezervare pentru o vacanță de vis, iar eu vă doresc multă sănătate, bucurii și să ne revedem cu drag!” a spus, cu tristețe, ghiocelul care tocmai servea un ceai cu “Zâna Primăvară”.

Dascălu Rebeca Ștefania, elevă în clasa a VI-a - Școala Buhalnița,

Prof. Dominte Teodora



